

Comentariul poeziei lui Vasile Alecsandri Serile la Mircesti -partea a doua

Alecsandri pretuieste clipa de ragaz. Cotidianul, in ceea ce are previzibil si repetabil, este pentru poet o sursa de placeri rafinate: focul din soba si lumina lampilor, cu irizari si clar-obscururi care desteapta imaginatia, aromele ceaiului si jocul alintat al cateilor aduc in poezie acea seductie a otium-ului, pe care autorul trebuie sa-1 fi deprins din lirica latina. Ca si la Horatiu, singuratatea este lipsita de vehementa nu are patosul experientelor-limita ci este un fel de detasare aristocratica seniorala, rezervata celor alesi.

Cordialitatea, vag ironica si cu melancolii numai banuite, se mentine si in acest spatiu al solitudinii si meditatiei, pentru ca poetul se simte inconjurat de prieteni, a caror prezenta relaxanta tandra, este provocata de imaginatia sa creatoare: focul, "tovaras mangaios", "zana dragalasa, cu glasul aurit", a inspiratiei, figurile si peisajele insufletite din stampe.

Perdelele-s lasate si lampele aprinse;
In soba arde focul, tovaras mangaios,
Si cadrele-aurite ce de paretii sunt prinse
Sub palida lumina, apar misterios.
Afara ploua, ninge! afara-i vijelie
Si crivatul alearga pe campul innegrit;
Iar eu, retras in pace, astept din cer sa vie
O zana dragalasa cu glasul aurit."

Alecsandri evoca pentru intaia oara in poezia romana intimitatea, fixand termenii unei opozitii spatiale, foarte importanta din punctul de vedere al productivitatii poetice, intre interior si exterior. Cum se poate vedea din strofele citate, poetul ramane insensibil la spectacolul naturii dezlantuite. Un esthet ar aprecia sublimul, Alecsandri cantareste insa cu criteriul practic si de aceea prefera spatiile inchise, ocrotitoare.

De altfel, este cunoscuta si din corespondenta oroarea lui Alecsandri de frig si intemperii, iar despre peisajele hibernale s-a spus adesea ca, desi foarte frecvente in Pasteluri, ele sunt in general, fie privite de la fereastra fie recompuse in inchipuire. Ruptura dintre spatiul naturii si cel al imaginatiei il determina pe N. Manolescu sa creada ca lirismul Pastelurilor izvoraste nu din descrierea realitatii, ci din incercarea de a o aboli.

Miscarea regresiva, inspre un spatiu securizant este dublata de evaziunea in imaginar. Cabinetul de lucru al poetului se afla la conjunctia intre doua tipuri de exterioritati: realitatea - ostila, frustranta, restrictiva - si fantezia - eliberatoare, compensatoare.

O! farmec, dulce farmec a vietii calatoare,
Profunda nostalgie de lin, albastru cer!

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Dor gingas de lumina, amor de dulce soare,
Voi ma rapiti cand vine in tara asprul ger!
Afara ninge, ninge si apriga furtuna
Prin reagra-ntunecime raspande reci fiori,
Iar eu visez de plaiuri pe care alba luna
Revarsa-un val de aur ce curge printre flori."